

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/124/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1613215096
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Patricia Skotnická
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1613215096.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Patricie Skotnickej a sudcov JUDr. Romana Bolebrucha a JUDr. Alexandry Hanusovej v spore žalobcu: F., X..H..E., G.: XX XXX XXX, F. XX, W., proti žalovaným: X. T. Q., A. XX, D., X. B. I., N. XX, L., o zaplatenie 27.073,85 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 28.03.2019, č.k. 5C/1538/15-128, v spojení s opravným uznesením zo dňa 08.02.2021, č.k. 5C/1538/2015-236, a zo dňa 06.09.2021, č.k. 5C/1538/2015-254, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravnými uzneseniami v
napadnutej časti zamietajúceho výroku a vo výroku o náhrade trov konania p o t v r d z u j e.

Žalovaným v 1. a v 2. rade nepriznáva proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 28.03.2019, č.k. 5C/1538/2015-128, v spojení s opravnými uzneseniami zo dňa 08.02.2021, č.k. 5C/1538/2015-236, a zo dňa 06.09.2021, č.k. 5C/1538/2015-254, uložil žalovaným v 1. a v 2. rade spoločne a nerozdielne povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 13.400 eur, s tým, že plnením jednej zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhej žalovanej, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 54,30%, o ktorej výške rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. V odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 27.11.2013 domáhal voči žalovaným v 1. a v 2. rade spoločne a nerozdielne zaplatenia sumy 25.525,02 eura titulom náhrady škody, ktorá pozostávala zo 1/ sumy 13.400 eur, zodpovedajúcej finančným prostriedkom poukázaným na účet žalovanej v 1. rade za účelom ich odovzdania klientom pri uzatvorení zmlúv o úvere, 2/ ušlého zisku v sume 9.144 eur, zodpovedajúceho poplatku za poskytnutie úverov, 3/ nákladov na vymáhanie pohľadávok od klientov v sume 2.981,02 eura, zahŕňajúcich poplatkov za zaslanie upomienok v sume 112 eur, trovy mediačného konania v sume 1.521,93 eura a trovy rozhodcovského konania v sume 1.347,09 eura. Zároveň žalobca žiadal aj o priznanie ďalšej škody v sume spolu 1.548,83 eura, predstavujúcej súčet škody v sume 1.300 eur ako sumy prevzatej žalovanými od klientov a nevloženej na jeho účet dňa 27.09.2010 a v sume 248,83 eura ako nákladov mediačného konania, z ktorej sumy žiadal i o priznanie úroku z omeškania vo výške 9% ročne od 28.09.2010 do zaplatenia. Žalobca sa len voči žalovanej v 1. rade domáhal zaplatenia úroku z omeškania vo výške 0,25% denne zo súm špecifikovaných v žalobe (viď špecifikácia v bode 7. odôvodnenia rozsudku). Dôvodil, že žalovaná v 1. rade vykonávala pre neho ako živnostník činnosť mandatára na základe mandátnej zmluvy zo dňa 19.03.2009, súčasťou ktorej boli Všeobecné obchodné podmienky (ďalej len „VOP“). Žalovaná v 1. rade bola v mandátnej zmluve splnomocnená v jeho mene uzatvárať zmluvy o úvere so žiadateľmi o úver, vykonávať všetky úkony potrebné k uzatvoreniu zmlúv o úvere, vrátane odovzdávania finančných prostriedkov žiadateľom o úver

a preberania platieb a splátok od dlžníkov; pri zariadovaní týchto záležitostí bola pritom povinná konať s odbornou starostlivosťou, s konkrétnym postupom vyplnenia a odovzdania dokumentácie a finančných prostriedkov klientom podľa VOP (článok III., bod 1 písm. d)). V zmysle článku III., bodu 12 VOP sa žalovaná v 1. rade zaviazala, že ak svojím konaním naplní skutkovú podstatu trestného činu sprenevery, podvodu, úverového podvodu a iných trestných činov v príčinnej súvislosti, s ktorými vznikne žalobcovi škoda, zaplatí mu úrok z omeškania vo výške 0,25% denne odo dňa, kedy bola škoda spôsobená až do jej zaplatenia. Pokiaľ išlo o žalovanú v 2. rade, tá pracovala na pozícii úverová referentka, na základe pracovnej zmluvy uzatvorenej dňa 14.01.2009. Žalobca poukázal na účet žalovanej v 1. rade finančné prostriedky určené na uzatvorenie zmlúv o úvere s klientami, ktoré mala klientom následne vyplatiť žalovaná v 2. rade. Žalobca vlastným šetrením, t.j. telefonickým kontaktom s klientmi, s príslušnými matričnými úradmi a lustrovaním v notárskom centrálnom registri osvedčených podpisov zistil, že v súvislosti s úverovými zmluvami špecifikovanými v žalobe klienti neosvedčili pravosť svojho podpisu, čo malo za následok sfaľšovanie doložiek osvedčujúcich ich podpis; žalované si pritom klientom určené finančné prostriedky ponechali a tieto im neodovzdali. V tejto súvislosti žalobca osobitne poukázal na to, že žalovaná v 1. rade v rozpore s právnymi predpismi uzatvorila zmluvy o úvere a dohody o splnomocnení pod č. XXXXXXXXX, č. XXXXXXXXX, č. XXXXXXXXX, č. XXXXXXXXX, č. XXXXXXXXX a č. XXXXXXXXX. Žalobca tiež opísal konanie žalovanej v 2. rade, ktorá v prípade troch úverových zmlúv uzavretých s klientami (SoňE. S., P. S., X. W.), prevzala od klientky X. S. finančné prostriedky určené na úhradu dlžných splátok úverov uvedených v prílohe č. 2 žaloby, pričom tieto úmyselne nevložila na príslušný účet, čo vyplývalo i zo skutočností zistených v trestnej veci vedenej na Obvodnom oddelení PZ W.H.- X. P. - východ, pod Č.: E.-XXXX/SMV-W.-XXXX-S.. Žalovaná v 2. rade tak porušila povinnosti zamestnanca, a preto si voči nej uplatňoval nároky z titulu pracovnoprávnej zodpovednosti za vznik škody.

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca si z dôvodu porušenia povinností uplatňoval voči žalovaným nárok na náhradu škody v sume spolu 27.073,85 eura, ktorá mala pozostávať zo sumy i) 13.400 eur, ako hodnoty finančných prostriedkov poukázaných na účet žalovanej v 1. rade za účelom ich odovzdania klientom pri uzatváraní jednotlivých zmlúv o úvere, ii) z ušlého zisku, t.j. poplatku za poskytnutie úverov v celkovej hodnote 9.144 eur, iii) z nákladov na vymáhanie pohľadávok od klientov v sume 2.981,02 eura, čo predstavovalo spolu sumu 25.525,02 eura a iv) z ďalšej škody v sume 1.548,83 eura, zahrňujúcej sumu 1.300 eur ako finančné prostriedky prevzaté od klienta dňa 27.09.2010, ktoré neboli vložené na účet žalobcu a sumu 248,83 eura ako nákladov mediálneho konania. Vykonaným dokazovaním ustálil, že žalovaná v 1. rade na základe splnomocnenia žalobcu uzatvárala na jeho účet zmluvy o poskytnutí úveru s klientmi a vykonávala úkony súvisiace s poskytnutím úveru a jeho správou. Medzi jej povinnosťami pritom patrilo i inkasovanie splátok úverov a pokút od klientov žalobcu, a to tak, že po prevzatí finančných prostriedkov bola povinná vystaviť klientovi písomné potvrdenie s uvedením účelu platby a následne prevzaté finančné prostriedky vložiť na účet žalobcu. Žalovaná v 2. rade pracovala u žalobcu v pracovnom pomere na pozícii úverová referentka, pričom okrem dodržiavania všeobecne záväzných právnych predpisov a interných predpisov žalobcu, s ktorými bola riadne oboznámená, bola zároveň povinná nekonať v rozpore s oprávnenými záujmami žalobcu; žalovaná v 2. rade tieto povinnosti zamestnanca porušila, spôsobiac žalobcovi škodu, čo mal konajúci súd za preukázané nielen z vykonaného dokazovania, ale i z trestnej veci vedenej na Okresnom súde Malacky pod sp. zn. 2T/31/2014, konkrétne z rozsudku zo dňa 26.05.2014 o schválení dohody o vine a treste, v ktorom Okresný súd Malacky odkázal žalobcu s nárokom na náhradu škody na konanie vo veciach občianskoprávných.

4. Vo vzťahu k žalobnému nároku súd prvej inštancie zdôraznil, že žalovaná v 1. rade, ani žalovaná v 2. rade nepopreli skutkové tvrdenia žalobcu o prevzatí sumy 13.400 eur žalovanou v 1. rade a ich nevrátení ku dňu skončenia mandátnej zmluvy výpoveďou, ako i o prevzatí sumy 1.300 eur od konkrétnych klientov a ich ponechaní pre vlastnú potrebu, a teda v zmysle § 151 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“), nepopreli spôsobenie škody žalobcovi, preto ich konajúci súd, za súčasnej aplikácie § 266 ods. 1 až ods. 4, § 566 ods. 1, § 567 ods. 1, ods. 2, § 569, § 572 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“), § 415, § 420, § 438 ods. 1, ods. 2 a § 544 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 178 ods. 1, § 179 ods. 1, § 186 ods. 1 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce, § 470 ods. 1 a ods. 2 C.s.p. zaviazal na zaplatenie sumy spolu 14.700 eur (podľa opravného uznesenia spolu 13.400 eur), a to spoločne a nerozdielne. Podotkol pritom, že za konanie týkajúce sa úverových zmlúv č. XXXXXXXXX,

č. XXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXX boli žalované aj právoplatne odsúdené.

5. Pokiaľ išlo o nárok žalobcu na ušlý zisk v sume 9.144 eur súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca v žalobe neuviedol žiadne skutkové tvrdenia a následne ani nepredložil žiadne dôkazy, z ktorých by vyplývalo, v čom mala spočívať ním tvrdená majetková ujma odôvodňujúca ušlý zisk. Ušlý zisk pritom predstavuje ujmu za to, že u poškodeného nedošlo v dôsledku škodnej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt, hoci sa to s ohľadom na pravidelný beh vecí dalo očakávať. Keďže ušlý zisk sa neprejavuje zmenšením majetku poškodeného (úbytkom aktív), ako je to u skutočnej škody, ale stratou očakávaného výnosu, nestačí iba pravdepodobnosť rozmnoženia majetku, lebo musí byť naisto postavené, že pri pravidelnom behu vecí (nebyť protiprávneho konania škodcu alebo škodnej udalosti) mohol poškodený dôvodne očakávať zväčšenie svojho majetku, ku ktorému nedošlo práve v dôsledku konania škodcu. Konajúci súd zdôraznil, že žalobca svoj nárok na zaplatenie ušlého zisku preukazoval listinou v prílohe č. 1, stĺpec 8 (správne má byť stĺpec 9 - pozn. odvolacieho súdu), ktorú však vyhodnotil len za ním spracovanú prehľadovú tabuľku s údajmi vpísanými samotným žalobcom, a teda nie za relevantný dôkaz; žalobu o zaplatenie ušlého zisku potom ako nedôvodnú zamietol. Konajúci súd v tejto súvislosti poznamenal, že pokiaľ by mal tvrdený ušlý zisk žalobcu spočívať vo výnose z úverov (v úrokoch z uzatvorených úverových zmlúv), žalobca sám v žalobe uviedol, že k uzatvoreniu úverových zmlúv s konkrétnymi klientami nedošlo a i keby tieto boli uzatvorené, ním predložené spotrebiteľské zmluvy zjavne neobsahovali všetky náležitosti predpokladané ustanovením § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „zákon č. 258/2001 Z.z.“), a to a) konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, b) ročnú úrokovú sadzbu; v prípade variabilnej ročnej úrokovej sadzby zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať podmienky zmeny variabilnej ročnej úrokovej sadzby, ako aj index alebo referenčnú sadzbu, ktoré sa vzťahujú na pôvodnú variabilnú ročnú úrokovú sadzbu, c) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, d) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, e) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 7a ods. 2, f) výpočet nákladov uvedených v § 2 písm. c) prvom až piatom bode, ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; pričom sa uvedie výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad, g) oprávnenie spotrebiteľa na zníženie celkových nákladov na spotrebiteľský úver pri jeho splatení pred lehotou splatnosti podľa § 6 a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti. Vychádzajúc z uvedeného preto konajúci súd posúdil úvery poskytnuté na základe takýchto zmlúv ako bezúročné a bez poplatkov, z ktorých by žalobcovi nebolo možné priznať zisk z titulu úroku.

6. Súd prvej inštancie vyhodnotil za ničím nepreukázané, a preto za nedôvodné i ďalšie žalobcom uplatnené nároky, a to nárok na zaplatenie sumy 2.981,02 eura, zodpovedajúcej poplatkom za zasielanie upomienok v sume 112 eur, trovám mediačného konania v sume 1.521,93 eura a trovám rozhodcovského konania v sume 1.347,09 eura, nakoľko o márnom vynaložení týchto nákladov nepredložil žalobca žiaden dôkaz; preto i v tejto časti jeho žalobu zamietol

7. Pokiaľ si žalobca uplatnil voči žalovanej v 1. rade nárok na zaplatenie ďalšej škody predstavujúcej úrok z omeškania vo výške 0,25% denne zo súm špecifikovaných v zmysle bodu III. žaloby, ktorý mal podľa neho základ v dohode strán podľa článku III., bod 14 VOP (správne má byť bod 12 - pozn. odvolacieho súdu), súd prvej inštancie tento nárok posúdil podľa jeho obsahu ako nárok na zmluvnú pokutu, upravenú v § 540 až § 545 Občianskeho zákonníka a v § 300 až § 302 Obchodného zákonníka. Zmluvnú pokutu pritom možno definovať ako dohodou určené plnenie pre prípad porušenia zabezpečenej povinnosti, ktoré je oprávnenému subjektu povinný poskytnúť ten, kto zabezpečenú povinnosť poruší. V okolnostiach danej veci išlo teda o sankciu pre prípad, že pracovník obchodnej služby akýmkoľvek konaním naplní skutkovú podstatu trestného činu sprenevery, podvodu, úverového podvodu a iných trestných činov, v príčinnej súvislosti s ktorými bude žalobcovi spôsobená škoda. Súd prvej inštancie konštatujúc, že pre uzavretie zmluvnej pokuty sa vyžaduje písomná forma, pričom z dohody musí jednoznačne vyplývať nielen výška zmluvnej pokuty alebo spôsob jej určenia, ale i pre porušenie akej povinnosti bola zmluvná pokuta dohodnutá, a teda je potrebné dostatočne presne a určito opísať povinnosť, ktorej splnenie zmluvná pokuta zabezpečuje, vyhodnotil dojednanie o zmluvnej pokute (v článku III., bod 12 VOP) za neurčité. Mal za to, že uvedené dojednanie dostatočne presne a určito neidentifikuje konanie žalovanej v 1. rade v rozpore s konkrétnou zmluvnou povinnosťou, ktorej splnenie

zmluvná pokuta zabezpečuje, keďže uvádza len následok postihovaný zmluvou pokutou (naplnenie skutkovej podstaty trestného činu sprenevery, podvodu, úverového podvodu a iných trestných činov v príčinnej súvislosti, s ktorými bude žalobcovi spôsobená škoda). Z formulácie sporného ustanovenia tiež podľa jeho mienky určite a zrozumiteľne nevyplývalo, z akej sumy by si mal žalobca uplatniť zmluvnú sankciu. Posúdiac dohodu strán obsiahnutú v článku III. bod 12 VOP ako neplatný právny úkon v zmysle § 37 Občianskeho zákonníka pre jeho neurčitosť a nezrozumiteľnosť, ktorý nedostatok nemožno zhojiť ani použitím výkladových pravidiel, súd prvej inštancie žalobu žalobcu aj v tejto časti zamietol.

8. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie v zmysle § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a ods. 2 C.s.p. tak, že v konaní úspešnejšiemu žalobcovi (úspech v rozsahu 54,30%), priznal proti neúspešným žalovaným (ich úspech v zamietajúcej časti v rozsahu 45,70%), nárok na pomernú náhradu trov konania vo výške 54,30%.

9. Žalobca napadol odvolaním, podľa jeho obsahu, výrok rozsudku súdu prvej inštancie v spojení s opravnými uzneseniami, ktorým zamietol žalobu o zaplatenie ušlého zisku v sume 9.144 eur a o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 0,25% denne zo súm špecifikovaných v článku III. žaloby z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p. Uviedol, že žalovaná v 1. rade pre neho vykonávala činnosť mandátára na základe mandátnej zmluvy, ktorej neoddeliteľnosťou súčasťou boli i VOP. V zmysle článku III., bod 12 VOP sa mandatár výslovne zaviazal, že v prípade, ak svojim konaním naplní skutkovú podstatu trestného činu sprenevery, podvodu, úverového podvodu alebo iných trestných činov v príčinnej súvislosti, s ktorými mu bude spôsobená škoda, zaplatí mu úrok z omeškania vo výške 0,25% denne odo dňa, kedy bola škoda spôsobená až do jej zaplatenia. Vo väzbe na uvedené dojednanie zdôraznil, že hoci sa záväzkový vzťah medzi mandantom a mandatárom spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka, vrátane ustanovenia § 369 ods. 1 citovaného zákona, súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku aplikoval pri určení výšky úroku z omeškania nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré však na daný záväzkový obchodnoprávny vzťah nedopadá.

10. Žalobca ďalej uviedol, že pokiaľ išlo o ním predložené zmluvy o úvere, tieto nemožno považovať za zmluvy o spotrebiteľskom úvere, keďže fyzické osoby, ktoré vstupovali na ich základe do právneho vzťahu s ním, vyhlásili, že poskytnuté peňažné prostriedky použijú na výkon zamestnania, podnikania alebo povolania, a teda nie pre svoju súkromnú potrebu. Zdôrazňujúc dôležitosť účelu poskytnutia úveru, a nie to, či bol tento v skutočnosti naplnený, bol toho názoru, že nemôže niesť povinnosť preukazovať, či klient použije poskytnuté úverové prostriedky na daný účel. Keďže úverové zmluvy nespádali pod režim spotrebiteľských zmlúv, súd prvej inštancie ich nebol oprávnený podrobiť ex offo súdnemu prieskumu z hľadiska prítomnosti zákonných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere a výšky dojednanej odplaty. Na uvedenom základe žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, resp. ho zmenil tak, že „žalobu v celom rozsahu zamietne“.

11. V reakcii na výzvu konajúceho súdu na odstránenie väd odvolania žalobca v písomnom podaní zo dňa 10.07.2019 (nazvanom ako odstránenie väd podaného odvolania) uviedol, že si v konaní uplatňuje voči žalovaným v 1. a v 2. rade pohľadávku titulom náhrady škody v celkovej sume 27.073,85 eura, pozostávajúcej zo 1/ sumy 13.400 eur, ako finančných prostriedkov poukázaných na účet žalovanej v 1. rade, 2/ ušlého zisku v sume 9.140 eur (správne má byť 9.144 eur - pozn. odvolacieho súdu) ako poplatku zo poskytnutie úverov, 3/ sumy 2.981,02 eura, zodpovedajúcej nákladom na vymáhanie pohľadávok od klientov, a z 4/ ďalšej škody v sume 1.548,03 eura. Pokiaľ išlo o konanie žalovaných, nemal vedomosť, že zmluvy o úvere, opatrené podpismi klientov, žalované v skutočnosti neuzatvárali s reálnymi klientami, a teda, že z ich strany išlo o úmyselný podvod; tieto zmluvy pritom obsahovali všetky zákonom stanovené náležitosti zmluvy o úvere. Vzhľadom na to, že zmluvy o úvere boli uzatvorené v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, majú povahu absolútneho obchodu, a preto na nich nemožno aplikovať právne predpisy na ochranu spotrebiteľa. Klienti pri ich uzatváraní súhlasili s obsahom zmluvy, vrátane všeobecných podmienok tvoriacich neoddeliteľnú súčasť zmluvy o úvere, v ktorých sa dohodli, že ich právny vzťah sa bude spravovať ustanoveniami Obchodného zákonníka. Žalobca zopakoval, že klienti neuzatvorili zmluvy o úvere v postavení spotrebiteľa, keďže v nich vyhlásili, že poskytnuté peňažné prostriedky použijú na výkon zamestnania, podnikania alebo povolania, a teda nie na svoju súkromnú potrebu, preto ich nemožno podriaďovať pod režim spotrebiteľských zmlúv a podrobiť ich prieskumu ohľadne zákonných náležitostí, resp. považovať ich za bezúročné a bez poplatkov. Na podporu tvrdení o existencii ušlého zisku a nároku na jeho zaplatenie žalobca predložil opätovne zmluvy o úvere,

poukazujúc na to, že ušlý zisk tvorí poplatok, resp. tzv. odplata za poskytnutie úveru. V tejto súvislosti zároveň dodal, že zmluvy obdobné tým predloženým v konaní uzatváral v rovnakom období zákonom stanoveným spôsobom a plnenia z nich mu súdy priznávali.

12. Pokiaľ išlo o nárok na úrok z omeškania voči žalovanej v 1. rade, žalobca, zopakujúc tvrdenia uvedené v odvolaní, mal za to, že táto porušila článok III., bod 12 VOP, a keďže mu spôsobila škodu, prislúcha mu tento nárok až do jeho úplného zaplatenia.

13. Žalovaná v 1. rade, ani žalovaná v 2. rade sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadrili.

14. Odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravnými uzneseniami v napadnutej časti zamietajúceho výroku, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu dôvodné nie je. Odvolací súd rozsudok verejne vyhlásil dňa 29.11.2022 (§ 378 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.).

15. Odvolací súd považuje za potrebné v prvom rade zdôrazniť, že pri viazanosti uplatnenými dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C.s.p.), sa v rámci odvolacieho prieskumu zaoberal iba tými odvolacími dôvodmi a ich obsahovým vymedzením, ktoré žalobca v odvolaní zo dňa 03.06.2019 (č.l.139 a nasl.) výslovne uviedol a skutkovo vymedzil, keď toto odvolanie spĺňalo náležitosti odvolania v zmysle § 363 C.s.p., nakoľko z neho bolo zrejmé, proti ktorému rozhodnutiu smeruje (rozsudok Okresného súdu Malacky v konaní sp. zn. 5C/1538/2015), v akom rozsahu sa napáda (zamietnutie žaloby o zaplatenie ušlého zisku a úroku z omeškania vo výške 0,25% denne zo špecifikovaných súm a obdobia), z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p.) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh); v zmysle § 365 ods. 3 C.s.p. preto neprihliadal na doplnujúce podanie žalobcu - odstránenie väd podaného odvolania, v ktorom tento uviedol ďalšie tvrdenia zdôvodňujúce oprávnenosť jeho nároku na ušlý zisk; odvolací súd je totiž viazaný len dôvodmi uvedenými v odvolaní, ktoré boli uplatnené v rámci odvolacej lehoty. Odvolací súd ďalej udáva, že pri viazanosti dôvodmi odvolania neprichádzalo do úvahy, aby sám vyhľadával konkrétne vady rozhodnutia alebo postupu súdu prvej inštancie v neprospech strany, ktorá odvolanie nepodala (tu žalované) a v prospech ktorej napadnuté rozhodnutie vyznelo. Z uvedeného potom vyplývala požiadavka aj na kvalitatívne vymedzenie odvolacieho dôvodu z hľadiska skutkovej a právnej argumentácie, nachádzajúca svoj základ v tom, že žalobca zodpovedá za to, že bude účinne uplatňovať svoje procesné práva aj v odvolacom konaní. Je notoriou, že k zodpovednému uplatňovaniu vlastných procesných práv patrí tiež požiadavka, aby žalobca ako ten, kto podáva odvolanie, mal jasno v dôvodoch svojej nespokojnosti s rozhodnutím súdu prvej inštancie a tieto následne v odvolaní dostatočne jasne špecifikoval.

16. Vychádzajúc z obsahu odvolania je zrejmé, že žalobca napadol ako nesprávny výrok rozsudku súdu prvej inštancie v spojení s opravnými uzneseniami, v časti, v ktorej zamietol jeho žalobu o zaplatenie ušlého zisku v sume 9.144 eur a o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 0,25% zo súm špecifikovaných v žalobe od konkrétneho dátumu do zaplatenia. Preskúmaním súdneho spisu sa odvolací súd stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorom sa tento zaoberal posudzovaním dôvodnosti nároku žalobcu, ktorý urobil predmetom odvolacieho konania; vychádzajúc zo skutkových tvrdení uvedených žalobcom v žalobe, ako aj z vyhodnotenia ním predložených listinných dôkazov pritom konštatuje správnosť dôvodov vedúcich súd prvej inštancie k zamietnutiu žaloby žalobcu v tejto časti (§ 387 ods. 1 a ods. 2 C.s.p.).

17. Pokiaľ išlo o nárok žalobcu na ušlý zisk, charakterizovaný ako strata očakávaného výnosu s ohľadom na pravidelný beh vecí, z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie tento zamietol ako nedôvodný primárne z dôvodu, že žalobca vo vzťahu k nemu neuviedol v žalobe žiadne skutkové tvrdenia a následne k nim nepredložil dôkazy, z ktorých by vyplývalo, v čom malo spočívať žalobcom predpokladané zväčšenie majetku; v tomto smere sa totiž odvolával len na tabuľku s údajmi ním vpísanými. Konajúci súd ďalej podotkol, že samotný žalobca v žalobe zdôraznil, že k uzatvoreniu úverových zmlúv, z ktorých odvodzoval tento nárok, napokon ani nedošlo. Žalobca v odvolaní nespochybnil predmetnú argumentáciu, ani závery konajúceho súdu, ktoré predstavovali hlavný dôvod zamietnutia jeho žaloby v tejto časti, keď namietal nesprávnosť až následného, t.j.

sekundárneho dôvodu zamietnutia jeho žaloby. Ten súd prvej inštancie založil na tom, že ak by aj došlo k uzatvoreniu úverových zmlúv (ktorú okolnosť však poprel), tieto mali charakter zmlúv spotrebiteľských, pričom vykonaním ex offo súdneho prieskumu, zistil, že neobsahovali náležitosti predpokladané zákonom č. 258/2001 Z.z., a teda, úvery na ich základe poskytnuté by bolo nutné považovať za bezúročné a bez poplatkov; ani v takom prípade by teda žalobcovi nemohol priznať uplatnený nárok na ušlý zisk.

18. Vzhľadom na žalobcom vymedzený dôvod nesprávnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby o zaplatenie ušlého zisku, ktorým bol viazaný (nemohol ho prekročiť) a v rámci ktorého žalobca nespochybnil konajúcim súdom prijaté závery o tom, že vo vzťahu k tomuto nároku neuviedol skutkové tvrdenia, tento nárok následne ani nepreukázal, pričom sám konštatoval, že k uzatvoreniu úverových zmlúv nedošlo, odvolací súd nemohol podrobiť relevantnému preskúmaniu správnosti jeho úvah a nezostalo mu iné, než vychádzať z toho, že závery prezentované súdom prvej inštancie sú správne. So zreteľom na tento dôvod zamietnutia žaloby, vyhodnotil odvolací súd ako nadbytočnú a bez právnej relevancie odvolaciu argumentáciu žalobcu ohľadne nesprávneho právneho posúdenia charakteru úverových zmlúv ako zmlúv spotrebiteľských, a tým i jeho argumentáciu týkajúcu sa nesprávnej aplikácie ustanovení zákona č. 258/2001 Z.z. konajúcim súdom, a preto sa k nej nepovažoval za potrebné vyjadrovať; i prípadná nesprávnosť právneho posúdenia predmetných zmlúv súdom prvej inštancie totiž nemala vplyv na primárny dôvod zamietnutia žaloby žalobcu v tejto časti.

19. V nadväznosti na konajúcim súdom vyslovený, a žalobcom nespochybnený, právny názor, odvolací súd pre úplnosť dodáva, že pokiaľ žalované uzatvárali zmluvy o úvere buď s fiktívnymi klientami alebo s klientami, ktorí však v skutočnosti predmetné zmluvy nikdy nepodpísali, absentoval tu buď spôsobilý subjekt zmluvy alebo vážnosť vôle zmluvných strán, a preto tieto zmluvy predstavovali neplatný právny úkon (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Vzhľadom na to, že k uzatvoreniu úverových zmlúv de facto nedošlo, nemohol si žalobca na ich základe s úspechom uplatňovať nárok na zaplatenie ušlého zisku, ktorý mal predstavovať práve poplatok (odplata) za ich uzatvorenie.

20. Pokiaľ išlo o nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 0,25% denne uplatneného zo súm a z obdobia špecifikovaného v článku III. žaloby, vychádzajúc z obsahu odvolania, ktorým bol odvolací súd viazaný, žalobca v ňom nenamietal vadnosť právneho posúdenia tohto nároku konajúcim súdom ako nároku uplatneného titulom zmluvnej pokuty (v zmysle § 544 a § 545 Občianskeho zákonníka, ako i § 300 až § 302 Obchodného zákonníka), pričom nespochybnil ani jeho záver o neplatnosti zmluvného dojednania článku III., bod 12 VOP. Žalobca v odvolaní totiž len zopakoval skutkové tvrdenia uvedené v žalobe o základe tohto nároku a konajúcemu súdu vytýkal nesprávne posúdenie jeho výšky podľa nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie pritom vyplýva, že konajúci súd vôbec neskúmal výšku tohto nároku, t.j. výšku zmluvnej pokuty, a teda ani neaplikoval predmetné nariadenie vlády SR, keďže vyhodnotil dojednanie o zmluvnej pokute za neurčité a nezrozumiteľné, a tým za neplatné v zmysle § 37 Občianskeho zákonníka. So zreteľom na viazanosť skutkovým vymedzením dôvodu nesprávnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, odvolací súd ani v tomto prípade nemohol relevantne preskúmať správnosť konajúcim súdom prijatých záverov o neplatnosti dojednania o zmluvnej pokute a nezostalo mu iné, než vychádzať z toho, že tieto sú správne, nakoľko neboli žalobcom spochybnené. Odvolací súd navyše dopĺňa, že prípadnou výškou uplatnenej zmluvnej pokuty by sa mohol zaoberať až v prípade dôvodnosti zmluvnej pokuty, čo do základu, ktorú okolnosť však konajúci súd v odôvodnení rozhodnutia nekonštatoval.

21. S poukazom na vyššie uvedené a jeho sumarizáciou odvolací súd uzatvára, že žalobca v odvolaní neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktorými by preukázal nesprávnosť napadnutej časti zamietajúceho výroku rozsudku súdu prvej inštancie (v spojení s opravnými uzneseniami), ktoré by boli spôsobilé privodiť jeho zmenu, a preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravnými uzneseniami v napadnutej časti zamietajúceho výroku a vo výroku o náhrade trov konania (vo vzťahu ku ktorému žalobca nešpecifikoval žiadne odvolacie dôvody, a preto jeho správnosť neposudzoval) potvrdil v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p.

22. Odvolací súd rozhodol o nároku na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovaným v 1. a v 2. rade, ktoré mali

v odvolacom konaní úspech, nepriznal nárok na ich náhradu voči žalobcovi, nakoľko z obsahu spisu vyplýva, že im v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

23. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).